

Arrest

nr. 234 849 van 3 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 oktober 2017 en van de beslissing van 7 oktober 2019 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie houdende de intrekking van de F-kaart.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN en van advocaat C. VAN BEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 13 april 2017 een aanvraag in van de verblijfskaart van een burger van de Unie, in hoedanigheid van descendant van de heer K.M.N., haar vader.

Op 9 oktober 2017 nam de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een

*verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.04.2017 werd ingediend door:
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische vader, de genaamde K. M. N. (RR: 69042364149) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende bewijzen voor:

- Attest van de Algemene Administratie van de Fiscaliteit, van de Personenbelasting en aanvullende belasting

- Belasting 2016. Inkomstenjaar 2015 – Aanslagjaar 2016. K. M. N.

- Attest van de Algemene Administratie van de Fiscaliteit, van de Personenbelasting en aanvullende belasting.

Inkomstenjaar 2014 – Aanslagjaar 2015. K. M. N.

- Attest met kenmerk 69042364149 gedaan te Brussel 12.04.2017 van het Sociaal Verzekeringsfonds Zenito, met verklaring dat M.N.K., in orde is met de betaling van de sociale bijdrage tot en met 31.03.2017 en dat hij sinds 28.10.2011 vrijwillig aangesloten sinds 28.10.2011 voor onbepaalde duur.

- Bewijs van neerlegging van de oprichtingsakte in het Belgisch Staatsblad ref.nr. 14301269 neergelegd 03.02.2014 met K. M. N. als benoemde zaakvoerder.

- Loonbrieven periode januari 2017 – maart 2017- opgemaakt op naam van Dhr. K. M. N. als zaakvoerder van de Firma N. BVBA.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent als zaakvoerder van de BVBA Naheed. Als bewijs van zijn inkomsten uit deze zelfstandige activiteit worden loonfiches voorgelegd waarbij hij zichzelf een nettoloon van 1800 euro uitkeert, waarbij geen rekening is gehouden met o.a. de bedrijfsvoorheffing. Deze loonfiches kunnen dan ook niet worden aanvaard gezien deze zijn opgemaakt op basis van een eenvoudige verklaring vanwege de referentiepersoon zelf, zodat deze worden beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er is ook niet aangetoond aan de hand van rekeninguittreksels in hoeverre de referentiepersoon werkelijk beschikt over het nettobedrag vermeld op de loonfiches.

Naast deze loonfiches kunnen de aanslagbiljetten van de aanslagjaren 2015 en 2016 ook niet worden aanvaard als bewijs van voldoende toereikende bestaansmiddelen, gezien dit slechts betrekking heeft op het inkomen van 2014 en 2015 en geen indicatie is voor de huidige bestaansmiddelen.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens kan onze dienst dan ook niet afdoende beoordelen of de Belgische onderdaan heden over toereikende bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de behoefteanalyse in overeenstemming met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan het zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Op 23 oktober 2017 werd aan verzoekster door de stad Hasselt een F-kaart uitgereikt.

Op 7 oktober 2019 deelde de gemachtigde van de bevoegde minister mee dat de F-kaart bij vergissing werd afgeleverd en dat deze moet worden ingetrokken. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Geachte

Betrokkene diende op 13/04/2017 een aanvraag gezinshereniging in als descendent ten laste van de genaamde K. M. N. Deze aanvraag werd geweigerd met een bijlage 20 dd. 09/10/2017 (binnen de termijn van zes maanden). Echter bij vergissing, leverde de stad Hasselt ten onrechte de F-kaart af dd. 23/10/2017.

De afgifte van een verblijfskaart heeft slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter (R.v.St. 05 januari 2012, nr.27.116). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf. Het louter afnemen van de verblijfskaart - die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd - kan niet beschouwd worden als een handeling die een verworven recht aan verzoeker afneemt. (RvV 16 januari 2014, nr. 117 023).

De F-kaart van betrokkene dient ingetrokken te worden aan de hand van een bijlage 37.

De instructies dd. 09/10/2017 (bijlage 20) moeten alsnog uitgevoerd worden."

De beide bestreden beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 oktober 2019.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op, in de mate dat de vordering is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Zij betoogt wat volgt:

"Onderhavige procedure is onder meer gericht tegen de mededeling dd. 07.10.2019 van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, dat de F-kaart met terugwerkende kracht ongedaan dient te worden gemaakt.

Een dergelijke mededeling is niet vatbaar voor een procedure tot nietigverklaring/schorsing.

Een beroep tot nietigverklaring – en derhalve de vordering tot schorsing als accessorium van dit beroep – moet krachtens de artt. 39/2,§2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggegrepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Aldus dient onder een 'beslissing' of 'bestuurshandeling' te worden verstaan een handeling waarbij wordt beoogd een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene.

Dit is in casu niet zo.

Inderdaad werd besloten op 09.10.2017 dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf diende te worden afgeleverd. De F-kaart werd dan ook verkeerdelijk afgeleverd want verzoekende partij beschikt geenszins over verblijfsrecht.

Derhalve is de in casu bestreden 'beslissing' geen aanvechtbare rechtshandeling. Er wordt enkel en alleen aangegeven dat de F-kaart verkeerdelijk werd afgeleverd en aldus met terugwerkende kracht ongedaan wordt gemaakt.

Zie volgende rechtspraak:

"Er dient op te worden gewezen dat "de afgifte van deze of gene verblijfskaart" een declaratoir karakter en geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit breng mee dat het verblijf van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven, en a fortiori niet als legaal kan worden aangemerkt als dergelijke kaart hem ten onrechte is afgegeven, want in casu het geval is. Verzoekster werd materieel in bezit gestel van een E-kaart, maar dit document heeft geen andere waarde dan die van een instrumentum dat niet onderbouwd is door het negotium, te weten het onderliggende (verblijfs)recht."

(R.v.V. nr. 98.008 dd. 28.02.2013)

Desbetreffend dient tevens te worden opgemerkt dat verzoekende partij het vereiste belang bij het door haar ingediende beroep tot nietigverklaring ontbeert, nu immers – zoals hoger reeds uiteengezet – er in

casu geen beslissing werd getroffen die beoogt een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van verzoekende partij.

Inderdaad zal een eventuele nietigverklaring van de in casu bestreden onderrichting dat de F-kaart ongedaan wordt gemaakt geen wijzigingen met zich mee brengen t.a.v. van verzoekende partij haar (illegale) verblijfsituatie. De afgeleverde F-kaart maakt niet dat verweerster verblijfsrecht heeft verkregen.

Zodoende dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen belang heeft bij onderhavige vordering.

Het belang dient immers te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot schorsing /nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie RvS nr. 69.601, 14.11.1997, T.B.P. 1998, 614; RvS nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Aldus zou de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, na een eventuele nietigverklaring van de aangevochten akte, slechts kunnen vaststellen dat de verzoekende partij hoe dan ook geen verblijfsrecht heeft bekomen gezien op 09.10.2017 een beslissing werd genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gelet op het bovenstaande is verweerder de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde annulatieberoep niet ontvankelijk is, in zoverre dit gericht is tegen de onderrichting dd. 07.10.2019 dat de F-kaart ongedaan dient te worden gemaakt, hetgeen een niet aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt. Verzoekende partij heeft daarenboven geen belang om zich ertegen te voorzien.

Het annulatieberoep is onontvankelijk.”

Verzoekster had hierop al geanticipeerd in haar verzoekschrift, en wel op de volgende manier:

“Ook de tweede bestreden beslissing valt te beschouwen als een individuele beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat uw Raad op grond van artikel 39/1 Vreemdelingenwet de exclusieve bevoegdheid heeft om van een beroep gericht tegen deze beslissing kennis te nemen.

Een aanvechtbare rechtshandeling is een van een bestuur uitgaande eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die rechtsgevolgen doet ontstaan voor de bestuurde of die belet dat dergelijke rechtsgevolgen tot stand komen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 13 juli 2015, nr. 231.935; RvS 22 oktober 2007, nr. 175.999). Het gaat met andere woorden om een individuele rechtshandeling die gericht is op de wijziging van een bestaande rechtstoestand of die integendeel erop gericht is een wijziging in die rechtstoestand te beletten (RvS 22 augustus 2006, nr. 161.910).

Waar men zou kunnen argumenteren dat de intrekking van de F-kaart op zich geen verandering in de rechtspositie van verzoekster heeft teweeg gebracht (de kaart vormde, gelet op het declaratoir karakter van de afgifte ervan, slechts een instrumentum zonder onderliggend negotium) houdt de tweede bestreden beslissing wel een wijziging van de bestaande rechtstoestand, minstens een beletting van een wijziging van de rechtstoestand van verzoekster in, nu de bestreden beslissing er uitdrukkelijk toe strekt de beslissing van 9 oktober 2017 te doen betekenen en uitvoeren in haar originele versie, zonder aan verzoekster de kans te bieden haar dossier te actualiseren of gehoord te worden.

De verwerende partij had immers kunnen overwegen om de beslissing van 9 oktober 2019 in te trekken gelet op de duidelijke administratieve fout van het niet tijdig overmaken van de beslissing ter betekening en de aflevering van de F-kaart, en de gevolgen van deze administratieve fout (die aan de verwerende partij genoegzaam bekend waren aangezien zij kennis heeft genomen van het visumaanvraagdossier van verzoeksters echtgenote). Op de datum van het nemen van de tweede beslissing was de eerste bestreden beslissing nog niet betekend aan verzoekster.

Verwerende partij had aldus kunnen (en zich gedragend als een behoorlijk handelend bestuur, zelfs moeten) beslissen om verzoekster eerst de mogelijkheid te geven om haar dossier te actualiseren of gehoord te worden, alvorens de eerste bestreden beslissing te laten betekenen.

Zoals verzoekster argumenteert in het tweede middel had het bijbrengen van bijkomende informatie namelijk wel degelijk tot een gunstige beslissing kunnen leiden.

Door desondanks de opdracht te geven de eerste bestreden beslissing alsnog te laten betekenen en uitvoeren, heeft de verwerende partij alleszins een handeling gesteld die erop gericht is een wijziging in de rechtstoestand van verzoekster (namelijk die van een persoon zonder verblijfsrecht maar in het bezit van een F-kaart, naar die van een persoon beschikkend over een verblijfsrecht dat overeenstemt met het bezit van haar F-kaart) te beletten.

Bovendien merkt verzoekster op dat haar rechtstoestand wel degelijk werd gewijzigd doordat zij, op grond van de tweede bestreden bestreden beslissing door de stad Hasselt in opdracht van de

verwerende partij op 7 oktober 2019 werd geschrapt in het vreemdelingenregister waar zij tot dat moment in ingeschreven stond.

Verzoekster houdt aldus vol dat ook de tweede bestreden beslissing een voor uw Raad aanvechtbare rechtshandeling inhoudt.”

De Raad is van oordeel dat het onderzoek van de exceptie samenvalt met de beoordeling van de grond van de zaak, zodat er thans niet op wordt ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. In een eerste middelonderdeel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

Overeenkomstig artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag erkend. Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat wanneer er geen enkele beslissing genomen werd binnen deze termijn, de burgemeester of zijn gemachtigde een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie afgeeft aan de vreemdeling.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG (hierna: Burgerschapsrichtlijn).

In het arrest Diallo (HvJ 27 juni 2018, C-246/17) benadrukt het Hof dat artikel 10 Burgerschapsrichtlijn bepaalt dat het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Unieburger binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag, vastgesteld wordt door de afgifte van een verblijfskaart. Het begrip ‘afgifte’ houdt volgens het Hof noodzakelijkerwijs in dat een beslissing genomen én ter kennis gebracht wordt vóór het verstrijken van de termijn.

Dit geldt volgens het Hof ook wanneer een lidstaat een verblijfskaart wil weigeren. De termijn voor kennisgeving kan immers niet verschillen al naargelang de beslissing van de lidstaat positief of negatief is.

Desondanks heeft de Belgische wetgever in artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit enkel een vervaltermijn voorzien in de situatie dat “geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet”. De Belgische wetgever heeft er aldus expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, doch deze niet uit te breiden tot de situatie waarin de beslissing niet binnen de termijn van zes maanden ter kennis werd gebracht.

Noch de Vreemdelingenwet, noch het Vreemdelingenbesluit bevat aldus enige bepaling die de laattijdige betekening van een tijdig genomen weigeringsbeslissing sanctioneert.

2.

Bij het nemen van de beide bestreden beslissingen diende de verwerende partij als administratieve overheid evenwel de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht te nemen.

Verzoekster zal in wat hierna volgt uiteenzetten dat beide bestreden beslissingen strijden met het vertrouwens-, rechtszekerheids-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2. Zoals reeds eerder geschetst bij de feitelijke voorgaanden, had de stad Hasselt op 12 oktober 2017 geen beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken ontvangen. Ook na deze datum ontving de stad Hasselt nooit de eerste beslissing die nochtans op 9 oktober 2017 genomen zou zijn. De stad leverde dan ook op 23 oktober 2017 de F-kaart af en schreef verzoekster in het Vreemdelingenregister in.

Pas op 7 november 2019 ontving de stad Hasselt de eerste bestreden beslissing als bijlage aan de tweede bestreden beslissing en ging de stad over tot de schrapping van verzoekster uit het Vreemdelingenregister.

Verzoekster merkt trouwens op dat er door de verwerende partij geenszins wordt aangetoond dat zij zorgvuldig gehandeld heeft en de eerste bestreden beslissing op de beslissingsdatum, of toch minstens kort na deze datum heeft overgemaakt aan de stad Hasselt. Het lijkt onwaarschijnlijk dat in deze digitale tijden communicatie simpelweg 'niet ontvangen wordt' en dat een dergelijke administratieve misslag twee jaar kan blijven voortduren.

Verzoekster verzoekt uw Raad dan ook om gebruikmakend van uw inquisitoriale bevoegdheid de verwerende partij ertoe aan te sporen het bewijs over te maken van de tijdige communicatie van de eerste bestreden beslissing aan de stad Hasselt evenals het bewijs te leveren dat deze bestreden beslissing wel degelijk genomen werd op de vermelde datum.

De laattijdige betekening en de uiterst slordige gang van zaken maken het voor verzoekster immers volstrekt onmogelijk om na te gaan of de bestreden beslissing wel degelijk werd genomen binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden.

Uit de gebrekkige communicatie van de eerste bestreden beslissing aan de stad Hasselt blijkt reeds een eerste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

3.1.2. De vraag die zich vooreerst stelt is deze naar de regelmatigheid, in de tijd, van de eerste bestreden beslissing.

De aanvraag werd door verzoekster ingediend op 13 april 2017 met het oog op de gezinshereniging met haar vader, die de Belgische nationaliteit heeft, en dit op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 42, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, §4, tweede lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt wat volgt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

Verzoekster wijst op de gebrekkige communicatie van de bijlage 20 door de verwerende partij aan de stad Hasselt en dat de laattijdige betekening en slordige gang van zaken het onmogelijk maken om na te gaan of de bestreden beslissing wel degelijk werd genomen binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden.

De raad stelt vast dat uit een geautomatiseerd stuk in het administratief dossier blijkt dat de beslissing tot weigering van verblijf werd aangemaakt op "09/10/2017 11:19:22". Verder blijkt dat op diezelfde datum een schrijven werd gericht aan de burgemeester van het stad Hasselt, waarin wordt gesteld dat haar aanvraag "dient geweigerd te worden door middel van een bijlage 20 –hier bijgevoegd" en ook de opdracht wordt gegeven "betrokkene uit het rijksregister te schrappen vanaf de datum van de beslissing (bijlage 20) overeenkomstig de omzendbrief van 30 augustus 2013. De verblijfkaart A.I. dient gesupprimeerd te worden [...]"

Uit het voorgaande blijkt, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, minstens dat de bijlage 20 werd genomen op 9 oktober 2017, om 11u19, en dus binnen de termijn van zes maanden.

De bestreden beslissing werd echter pas op 18 oktober 2019, en dus meer dan twee jaar na datum, aan verzoekster ter kennis gebracht. Zoals verzoekster zelf erkent, kent noch de Vreemdelingenwet, noch het Vreemdelingenbesluit, een bepaling die de *in casu* uitermate laattijdige betekening van een tijdig genomen beslissing sanctioneert. In de mate dat zij verwijst naar het arrest Diallo van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 (C246/17) en daarmee aangeeft van mening te zijn dat het door haar geschonden geachte artikel 42 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in de zin van artikel 10 van richtlijn 2004/38/EG zoals uitgelegd in voormeld arrest van het Hof, kan zij niet worden bijgetreden. In casu gaat het immers om een aanvraag tot gezinshereniging, gevraagd door een derdelander als descendent van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij personenverkeer binnen de Unie. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht, is een interpretatie van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG in de voorliggende zaak dan ook niet aan de orde (zie RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533).

3.1.3. Nu uit het voorgaande volgt dat de bedoelde termijn van zes maanden een vervaltijd is en dat het enkel gaat om een termijn voor het nemen van de “beslissing”, niet voor de betekening ervan (RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533), moet worden vastgesteld dat deze vervaltijd werd gerespecteerd en geen aanleiding kan geven tot het gevolg dat artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit verleent aan het overschrijden van de termijn van zes maanden.

3.2. Derhalve wordt overgegaan naar het tweede middel, dat betrekking heeft op de beoordeling, door de verwerende partij, van de aanvraag tot gezinshereniging die verzoekster op 13 april 2017 indiende.

3.2.1. Verzoekster voert ter zake de schending aan van artikel 40ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, en betoogt vervolgens:

“Wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij (RVV 30 augustus 2019, nr. 225.446). Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

[...]

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus niet dat de verwerende partij oordeelt dat het door de referentiepersoon aangeduide inkomen van 1800 euro per maand ontoereikend is, maar louter dat er door de referentiepersoon niet afdoende wordt aangetoond dat dit wel degelijk het inkomen is waarover hij effectief beschikt.

Nochtans werden door de referentiepersoon alle gegevens bijgebracht waar hij op het ogenblik van de aanvraag over beschikte teneinde zijn inkomen aan te tonen. Het feit dat de verwerende partij twijfelt aan het waarachtig karakter van de loonfiches, die door de referentiepersoon als zaakvoerder zelf werden opgesteld, en dat de verwerende partij daarom nood zou hebben aan een overzicht van rekeninguittreksels om te controleren of de referentiepersoon ook werkelijk over het aangegeven inkomen beschikte, was iets dat de referentiepersoon niet kon voorzien.

De verwerende partij toont echter niet aan dat de inkomsten waarover de referentiepersoon beweert te kunnen beschikken, niet met de werkelijkheid overeenstemmen. De verwerende partij beperkt zich tot de stelling dat deze loonfiches niet kunnen worden aanvaard, zonder daarbij aannemelijk te maken dat deze loonfiches niet correct zouden zijn opgesteld.

In het kader van de zorgvuldigheidsplicht, had de verwerende partij, teneinde haar twijfels aangaande deze inkomsten te weerleggen, de betrokkenen kunnen vragen om bijkomende stavingsstukken. De verwerende partij laat na om dit te doen.

De verwerende partij, die aldus niet aangeeft met zekerheid te kunnen stellen dat de referentiepersoon niet beschikt over een maandelijks inkomen van 1800 euro, en tegelijkertijd nalaat om de nodige stukken op te vragen teneinde dit inkomen met zekerheid te kunnen vaststellen, handelt op kennelijk onzorgvuldige en onredelijke wijze.

Uit rekeninguittreksels van de betrokken periode blijkt bovendien onomstotelijk dat de referentiepersoon wel degelijk beschikte over een netto maandelijks inkomen van 1800 euro.

Bovendien is de referentiepersoon later overgegaan tot het laten opstellen van loonfiches door Acerta. Uit deze loonfiches blijkt eveneens dat, zelfs nog op datum van vandaag, het werkelijk netto-inkomen van de referentiepersoon nog steeds 1800 euro bedraagt.

Uit deze gegevens blijkt niet alleen dat de door de referentiepersoon aangebrachte gegevens wel degelijk waarachtig waren, maar ook dat de verwerende partij deze gegevens op eenvoudige wijze had kunnen controleren door het opvragen van bijkomende gegevens.

Door na te laten deze gegevens op te vragen bij de betrokkenen, en in plaats daarvan te besluiten tot een weigering van het verblijfsrecht middels een bijlage 20, schendt de verwerende partij de redelijkheidsplicht die op haar als administratie rust.

Het tweede middel is gegrond.”

3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Verzoekster betwist niet dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereist dat zij bij haar aanvraag tot gezinshereniging moet bewijzen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals gesteld in de eerste bestreden beslissing. Zij geeft echter aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de bij haar aanvraag gevoegde stukken ten bewijze daarvan.

Verzoekster stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het door de referentiepersoon aangeduide inkomen van 1800 euro per maand ontoereikend is, maar louter dat niet afdoende wordt aangetoond dat dit wel degelijk het inkomen is waarover hij effectief beschikt. Het feit dat de verwerende partij twijfelt aan het waarachtig karakter van de loonfiches en dat daarom nood zou zijn aan een overzicht van rekeninguittreksels om één en ander te controleren, was iets dat bij de aanvraag niet kon worden voorzien, en dus had de verwerende partij moeten vragen om bijkomende stavingsstukken, hetgeen zij heeft nagelaten te doen.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de eerste bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag die door verzoekster werd ingediend en dat zij daarbij moet aantonen dat is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht immers evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Hoewel verzoekster kan worden gevolgd waar zij betoogt dat het bewijs vrij is, volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elk stuk te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid, en het is niet haar taak om daarbij aan te tonen dat de voorgelegde informatie niet met de werkelijkheid overeenstemt, het is enkel haar taak om te beoordelen of de stukken aantonen dat is voldaan aan de voorwaarden. De Raad kan ter zake enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekster toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om de voorgelegde loonfiches in casu te beschouwen als verklaringen op eer die niet volstaan, nu enerzijds door de verwerende partij werd vastgesteld dat geen rekening werd gehouden met onder andere de bedrijfsvoorheffing, en anderzijds niet wordt aangetoond aan de hand van rekeninguittreksels in hoeverre hij werkelijk beschikt over het vermelde nettobedrag. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat zij dat niet kon voorzien en dat zij daarop niet zou kunnen hebben geanticipeerd door het bijbrengen van objectieve bewijskrachtige gegevens die een duidelijk zicht zouden bieden op het daadwerkelijk beschikbare netto-inkomen van de

referentiepersoon, na aftrek van de verschuldigde belastingen. Dat de verwerende partij verzoekster dus zou moeten hebben uitgenodigd om bijkomende stukken neer te leggen, is niet aangetoond.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog rekeninguittreksels en betoogt dat de referentiepersoon de loonfiches inmiddels door Acerta laat opstellen en dat daaruit blijkt dat de referentiepersoon zelfs op vandaag een netto-inkomen heeft van 1800 euro. Dienaangaande moet erop worden gewezen dat de rekeninguittreksels niet ter kennis waren van de verwerende partij ten tijde van de bestreden beslissing, en dat de loonfiches dateren van na de bestreden beslissing. Nu verzoekster zelf er terecht op wijst dat de Raad zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999), kan de Raad met deze nu voor het eerst voorgelegde gegevens geen rekening houden. Waar verzoekster elders in haar verzoekschrift nog stelt dat deze beslissing vooral zijn grond vindt in de bewijsproblematiek zonder dat zich er een werkelijk inhoudelijk probleem stelde, en de gevolgen van de weigering niet te overzien zijn, moet nog worden vastgesteld dat in deze beslissing het volgende wordt vermeld:

“Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.”

De Raad kan dus niet vaststellen dat was voldaan aan alle door artikel 40ter vereiste criteria zonder daar zelf een onderzoek naar te doen en aldus zijn bevoegdheid te overschrijden.

3.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen. Derhalve blijft de beslissing tot weigering van verblijf van 9 oktober 2017 overeind. Ze is dus ex tunc in het rechtsverkeer aanwezig en de bevoegde overheid heeft haar beslissingsbevoegdheid inzake verzoeksters aanvraag uitgeput. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de laattijdige betekening van de beslissing afbreuk doet aan het voorgaande. Een onregelmatigheid bij de betekening tast in beginsel de wettigheid van de beslissing niet aan, en verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat ten gevolge van de laattijdige betekening de beslissing had moeten worden ingetrokken om verzoekster in de mogelijkheid te stellen haar dossier te actualiseren, dit nog daargelaten de vaststelling dat de verwerende partij dan geen abstractie zou kunnen maken van de actuele situatie van verzoekster die zélf aangeeft dat zij niet langer zou kunnen aantonen dat zij in de voorwaarden was om een verblijfsrecht zoals het gevraagde te bekomen.

3.3.1. Verzoekster voert in het tweede middelonderdeel van het eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, in essentie omdat zij uit de aflevering van de F-kaart op 23 oktober 2017 de rechtmatige verwachting kon putten dat zij een verblijfsrecht had. Zij betoogt het volgende:

“3.

Gedurende deze periode van twee jaar waarin verzoekster gerechtvaardigd geloofde te beschikken over een regelmatig afgeleverd F-kaart ingevolge een toegekend verblijfsrecht, ging verzoekster studeren en werken en is zij thans zowel werkneemster als aandeelhoudster van de BVBA N.

Verzoekster gebruikte meermaals de haar afgeleverde F-kaart om naar het buitenland te reizen. Bij haar adreswijziging op 29 oktober 2018 werd er door de stad Hasselt geen enkele onregelmatigheid met betrekking tot haar inschrijving opgemerkt.

Uit het voorgaande blijkt onomstotelijk dat verzoekster uit het optreden van de overheid de rechtmatige verwachting kon putten dat de aflevering van haar F-kaart op 23 oktober 2017 terecht was en de toekenning van een verblijfsrecht impliceerde.

Na verloop van al deze tijd kon zij niet meer redelijkerwijs voorzien dat er nog een beslissing zou kunnen opduiken waardoor haar verblijfsrecht zelfs niet ingetrokken zou worden, maar simpelweg voor onbestaande zou worden gehouden.

Hieruit blijkt opnieuw een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

4. Er rechtmatig op vertrouwend op haar verblijfsrecht door de verwerende partij werd toegekend, heeft verzoekster ook haar leven verder uitgebouwd zoals zij dat gebruikelijk achtte voor een persoon die in België verblijfsgerechtigd is. Het wegvallen van deze zekerheid heeft voor verzoekster dan ook verstrekken gevolgen.

Zo is zij, eens zij in het bezit gesteld werd van de F-kaart vrij snel aan het werk gegaan als werkneemster bij de bvba N. Zij geniet thans inkomsten als werknemer en als aandeelhouder in deze bvba. Waar dit uitbouwen van financiële zelfstandigheid als verblijfsgerechtigd persoon alleen maar kan worden toegejuicht, heeft dit verwerven van eigen inkomsten voor verzoekster tot gevolg dat zij thans,

geconfronteerd met een weigering van haar aanvraag tot gezinshereniging, geen nieuwe aanvraag meer kan doen als descendent ten laste. Zij zal namelijk nog onmogelijk kunnen aantonen dat zij in de maanden voorafgaand aan de aanvraag nog ten laste was van haar Belgische vader.

Gedurende de periode dat zij over haar F-kaart beschikte is verzoekster ook in Pakistan gehuwd met haar echtgenoot, de heer M. D. Er op vertrouwend dat zij een verblijfsrecht kon openen voor haar man omwille van haar legaal statuut, evenals haar voldoende inkomsten om haar echtgenoot ten laste te nemen, heeft zij haar echtgenoot een visum gezinshereniging laten aanvragen opdat zij in België samen hun gezinsleven konden genieten. Nu blijkt dat er nooit er verblijfsrecht aan verzoekster werd toegekend, blijkt het voor verzoekster dan ook niet mogelijk om zich met haar echtgenoot te verenigen op het Belgische grondgebied.

Er tot slot op vertrouwend dat zij over een verblijfsrecht in België beschikte, en dat zij hier de rest van haar leven zou kunnen uitbouwen, heeft verzoekster ook nagelaten om haar verblijfstitel in Italië te verlengen. Haar Italiaanse verblijfsvergunning verstreek op 5 oktober 2018 en verzoekster geniet dan ook thans in geen enkele Schengen-staat verblijfsrecht.

De gevolgen van het betekenen van een bijlage 20, die in oktober 2017 nog volstrekt binnen de normale verwachtingen lagen van persoon die een aanvraag voor een verblijfskaart had ingediend, zijn thans geheel niet meer in verhouding met de motieven van de bijlage 20.

Waar deze bijlage 20 van 9 oktober 2019 vooral zijn grond vindt in een bewijsproblematiek (kon de Belgische ascendent genoeglijk zijn inkomsten aantonen?) zonder dat er zich werkelijk een inhoudelijk probleem stelde (hierover meer in het tweede middel), zijn de gevolgen van deze weigering thans, nadat verzoekster twee jaar over een F-kaart beschikte, niet meer te overzien.

5.

Men zou kunnen argumenteren dat de wettigheid van de eerste bestreden beslissing door deze gebeurtenissen niet wordt aangetast, aangezien de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikte ten tijde van het nemen van zijn beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110 548).

De eerder geschetste gevolgen van het afleveren van de F-kaart door de stad Hasselt hadden zich evenwel al duidelijk gemanifesteerd, en waren bovendien aan de verwerende partij bekend, op het moment van het nemen van de tweede bestreden beslissing zodat de verenigbaarheid van deze beslissing met de in de aanhef van het middel genoemde beginselen van behoorlijk bestuur wel degelijk het voorwerp uitmaakt van de wettigheidstoetsing door Uw Raad.

6. *Minstens bij het nemen van de tweede bestreden beslissing was de verwerende partij op de hoogte van het feit dat er door de stad Hasselt onterecht een F-kaart werd afgeleverd, en dit al twee jaar voordien. De verwerende partij was bovendien, als behandelaar van het visumdossier van verzoeksters echtgenote evengoed op de hoogte van het feit dat verzoekster als houder van deze F-kaart een arbeidsovereenkomst is aangegaan en thans te werk gesteld is, en dat zij erop vertrouwend dat zij verblijfsrecht genoot haar gezinsleven verder heeft uitgebouwd en wenste dat haar partner haar op het Belgische grondgebied zou komen vervoegen.*

Er blijkt dan ook genoeglijk dat de verwerende partij zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing heeft afgeleverd in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.3.2. Het staat vast dat op 9 oktober 2017 het verblijfsrecht werd geweigerd door de daartoe bevoegde overheid, zodat de afgifte van de F-kaart nadien door de stad Hasselt, op 23 oktober 2017, geen rechten heeft doen ontstaan. De verwerende partij vermocht derhalve over te gaan tot de intrekking van deze F-kaart. Ze heeft immers in de gegeven omstandigheden geen waarde dan die van een instrumentum dat niet is onderbouwd door het negotium, te weten het onderliggende verblijfsrecht. Het verblijf van verzoekster, dat steunt op een ten onrechte afgegeven verblijfskaart, kan dus niet als legaal worden beschouwd, zelfs al werd haar de afgelopen twee jaren de indruk gegeven dat dat anders was, doordat de eerste bestreden beslissing haar niet was betekend.

Verzoekster beroept zich op de schending van het zorgvuldigheids-, het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel omdat zij er rechtmatig op kon vertrouwen over een verblijfsrecht te beschikken gelet op het feit dat haar een F-kaart werd gegeven, en zij daarvan reeds gedurende twee jaar gebruik maakte om haar leven in te richten in België met alle door haar geschetste gevolgen van dien. Na verloop van al deze tijd kon zij niet meer redelijkerwijs voorzien dat er nog een beslissing zou kunnen opduiken waardoor haar verblijfsrechtzelf niet zou worden ingetrokken, maar zelfs voor onbestaande zou worden gehouden.

Wat dit laatste argument betreft, werd hiervoor al vastgesteld dat de onterechte afgifte van de F-kaart geen verblijfsrecht impliceerde, en dat een niet bestaand verblijfsrecht uiteraard ook niet kan worden ingetrokken.

Verder kan de Raad, hoewel begrip kan worden opgebracht voor de situatie waarin verzoekster ongewild is terechtgekomen door de hiervoor geschetste onverkwikkelijke gang van zaken, niet anders dan vaststellen dat verzoekster met haar middel in wezen tracht een verblijfsrecht dat zij meende te hebben doch niet had, in rechte bevestigd te zien. Echter, hiermee vraagt zij de Raad om voorbij te gaan aan het feit dat haar verblijfsaanvraag werd beoordeeld en geweigerd binnen het daartoe voorziene wettelijke kader en door de daartoe bevoegde overheid. De F-kaart die daarna door de stad Hasselt werd afgeleverd kon de minister (toen nog de staatssecretaris) niet binden. Het is immers de exclusieve bevoegdheid van de minister/staatssecretaris om een verblijfsrecht te erkennen en de gemeente heeft enkel de bevoegdheid om de kaarten af te leveren. Verzoekster kan zich dan ook niet beroepen op de door haar opgesomde algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nu deze niet contra legem kunnen worden ingeroepen. Het legaliteitsbeginsel primeert immers.

Tot slot moet erop worden gewezen dat verzoekster vooruit loopt op de dingen waar zij ervan uitgaat dat zij nooit nog enige verblijfsmachtiging of verblijfsrecht zou kunnen bekomen in België. Het staat haar vrij om, desgewenst, de procedures die daartoe voorzien zijn in het Belgische rechtsbestel aan te wenden, en daarbij te wijzen op de onfortuinlijke situatie waarin zij buiten haar wil is terechtgekomen en eventuele negatieve beslissingen in rechte aan te vechten.

3.3.3. Ook dit middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

3.4. Het beroep moet worden verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS